Strängnäs 10 kr; nr 1541 I. S., Malmö 15 kr; nr 1542 G. L., Stockholm till hem- och utresor 30 kr; nr 1543 E. S., Göteborg 5 kr; nr 1544 G. T., Sonstorp 5 kr; nr 1545 O. och G. A., Linköping, i st. f. bl. på Karl Fribergs i Skillingaryd bår 10 kr, E. H., Stockholm 50 kr; Insamlat gm. Joel Eriksson juli—augusti 1946: E. A., Axbergshammar 10 kr, Hovslätt syförening gm. R. A. 60 kr, H. E., Tärnsjö till Paul Erikssons utresa 10 kr, Råsbo krets 5 kr, Juniorlägret i Älvåsa 5 kr, Fru R., Tärnsjö 2 kr, Onämnd Tärnsjö 50 kr, V. P. lägret i Älvåsa 7 kr, Kollekt i Bjärnum 105:60, kollekt i Vittsjö 132:15, kollekt i Markaryd 144:35, Fru H., Vanneberga 10 kr, kollekt i Vanneberga 35 kr, kollekt i Hårsjö, Vittsjö 83:42, M. O., Vittsjö 50 kr, kollekt i Nävlinge 200 kr, bönegruppen i Nävlinge 50 kr, kollekt i Åstorp 73 kr, Åstorps missionsförening 10 kr, kollekt i Klippan 79:05, kollekt i Tostarp 60:42, Skälderhus 40 kr, Munka-Ljungby Betelförsamlingen 25 kr, Arild 50 kr, Mölle 26:71, A. G. Tärnsjö 10 kr, E. och T. N., Huddungeby 10 kr; nr 1546 H. S., Sunds bruk 10 kr; nr 1547 A. C., Ed 5 kr; nr 1548 M. L., Nättrabyhamn 5 kr; nr 1549 S. A—n gm. R. Ö., Göteborg 50 kr; nr 1550 Från klass 2 c, Södra Skolan, Vänersborg gm. E. L., 25 kr; nr 1551 Mongolvännerna i Trelleborg gm. R. I., 120 kr; Onämnd, Klevshult 5 kr; I. F., Jönköping 5 kr; nr 1552 V. J., Nårunga till hem- och utresor 30 kr; nr 1553 A. M., Västervik gm. L. P., Västertryserum 50 kr; nr 1554 L. P., Västertryserum 10 kr; nr 1555 K. A., Berghem 10 kr; nr 1556 A. G., Uppsala 130 kr; nr 1557 Kollekt gm. A. Marthinson vid välkomstmöte i Kristianstad 43:36; nr 1558 Vänner i Fridene gm. H. R., 95 kr; nr 1559 O. J., Börstig 10 kr; nr 1560 Mongolkretsen i Åtvidaberg gm. J. H. 30 kr; nr 1561 J. W., Rejmyra till Gerda Olléns underhåll 10 kr; nr 1562 Gm. E. J., Smål. Taberg: Boeryds syförening, sparbössemedel 50 kr; nr 1563 M. E., Malmö 10 kr; nr 1564 E. N., Skrivarehus gm. O. S., Kvidinge 10 kr; nr 1565 Mongolvännerna i Fridene gm. H. A., Blixtorp 15 kr; nr 1566 gm. A. B., Skog 50 kr; nr 1567 A. S., Björkeby 25 kr; nr 1568 E. E., Kortebo 15 kr; K. M. A., till Gerda Ollén 143:75; nr 1569 H. S., Örkelljunga 10 kr; nr 1570 N. A., Tärnsjö 10 kr.

Summa kronor: 5.536:11.

Varmt tack till varje givare!

»Allenast frukten Herren och tjänen honom troget av allt edert hjärta. Ty sen vilka stora ting han har gjort med eder!» 1 Sam. 12:24.

Ljusglimtar från Mongoliet

— 27:de årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Prenumerationspris kr. 2:— per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1946

78936

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 12	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Dec. 1946

De våra därute.

»Vi är mycket fattiga nu, men Jesus har blivit mer verklig för många av oss.»

Det var så han sade, en av de våra, en ung kristen mongol, som nyligen träffat fru Almblad i Kalgan, efter vad hon berättar i ett av sina brev därutifrån.

Många av de våra ha — berättar hon — förlorat alla sina ägodelar under denna tid, då de röda regerat.

Och dock — övervinnare.

Gamla Nandji är full av frimodighet — hon talar om lidanden men också om hur tryggt det är att »få vila i vår Faders armar».

Detta är bönesvar. Tron hos de våra har burit dem över. »Jesus har blivit mer verklig för oss.»

Sverige fosterland.

Av missionär *Dagny Hansen.*

Äntligen har det efterlängtade missionsplanet anlänt till Bombays flygfält vid Sancta Cruz. Det är tidigt på morgonen den 20:de juni, och märkvärdigt nog regnar det inte. Vi ta plats i de bekväma, skinnklädda fåtöljerna, dörren slås igen, och Ansgar lyfter vingen mot nordanland. »Upp genom luften, bort över haven, hän över jorden i stormande färd», sjöngo vi som unga, föga anande att vi en gång som gamla skulle få uppleva sången. Men nu bar det hän över hav och floder, över öknar, sterila, tröstlösa öknar. Det är månsken, när vi lämna Egypten. Snart ha vi det blå Medelhavet under oss. Därborta i öster syns mot horisonten morgonrodnaden som en smal rand. Den blir bredare och bredare och liksom flyter ut över vattnet, och just som vi passerar Kretas snöiga fjälltoppar stiger solen upp som ett rött klot vid horisonten. Vår färd går vidare över blåa vatten, höga berg och djupa dalar. Över kompakta molnmassor gunga vi fram, och i storm och kyla dyker Ansgar ned till Marseille för att snart återigen lyfta vingarna. Tänk att man kan känna sig så fullkomligt trygg i ett sådant litet nötskal, utsatt för storm och oväder! Men när det gäller Ansgar, är det ej så underligt, ty det bäres inte bara av vingar och motorer, men av förbönens starka makt. — Äro vi *alla* med där?

Ännu en gång gå vi ner i Frankrike, men sedan vänder vår vackra, silverglänsande fågel näbben mot norr. Det är morgonen den 23:dje juni.

Nu gå vi fram över Hollands rätvinkliga, rektangulära åkerfält, ibland så smala, att de från luften se ut som plankor i ett golv.

Sceneriet förändras ideligen. Där ha vi de platta Langeland och Lolland, och strax därpå skymta vi Köpenhamn. Här måste vi ned för att lämna av de flesta passagerarna, men efter en kort stund tar Ansgar fart igen. Det ser nästan ut som om vi skulle rulla ut i vattnet, men i sista stunden höjer sig planet och vi sväva ut över Öresund. Och där, där ha vi Sverige!

Missionsplanet »Ansgar» framme vid Bromma.

»Sverige, Sverige, Sverige, fosterland,
Vår längtans bygd, vårt hem på jorden!»

Fosterland! O, huru mycket ligger ej i detta enda ord! Jag undrar, om man ej måste ha varit ute i förskingringen för att rätt förstå och sätta värde på allt vad det ordet innebär. Jag minns, hur det kändes, när vi i tidningen därute läste att utländska plan flugit över Stockholm och även släppt någon bomb. Hela mitt inre kom i uppror. Nej, jag *ville* ej förlora mitt fosterland. *Då* förstod jag bättre, hur våra norska kamrater därute skulle känna det, och jag beundrade dem för det sätt på vilket de böjde sig inför förlusten.

Nu äro vi redan över Småland med dess skogar och otaliga småsjöar. Vi gå fram på låg höjd och kunna lätt urskilja Östergötlands och Sörmlands fina gårdar och gula sädesfält. Det går så fort nu! Där är Mälaren med sina många vikar, där Södertelje och där — där ligger Mälardrottningen i strålande midsommarsol! Man behöver ej vara sentimental för att få en klump i halsen. Nu svävar vår vackra fågel sakta nedåt, tar nästan omärkligt mark och rullar framåt. Så stannar den, dörren öppnas, trappan sättes för, och vi få stiga ur. Vi sätta foten på Sveriges jord efter 9 långa år.

Hur känns det att vara hemma? Det kan ej beskrivas, det kan bara upplevas. De första dagarna tyckte jag att jag ville *ropa* ut över allt Sveriges land: »svenska folk, vet du vad du har i Sverige? Du svenska man och kvinna, har du tackat Gud för att du är född och uppfödd i ett kristet land, för att du får vara fri människa i ett fritt land? Har du, ja, ha vi alla tackat Gud såsom vi borde för att vårt land bevarats från krigets alla fasor och kunnat få räcka en hjälpande hand åt så många andra?»

Vi mötte i Indien en tysk som sade, när han hörde att vi voro på hemväg: »Lyckliga människor! Jag har icke mera något hem, intet fosterland, inget pass.» *Han* visste vad det ville säga!

Ack, det finns många, många i vårt land som ej ens vilja erkänna att vi ha kristendomen att tacka för något, nej, de tro att de hedniska länderna ha det lika bra. Men alla vi som levat i sådana länder veta, att det är en himmelsvid skillnad. Det kanske vore nyttigt för oss att göra en jämförelse mellan vårt land och det fem gånger så stora ödelandet där borta i öster. Ja, låt oss följa människan från födelsen till graven — nej det finns ju inga gravar därute — men döden finns.

Vi ha i vårt land så många, många barnbördshus och i varje socken en barnmorska. Där ute finns ju ingenting sådant. Låt oss titta in i ett tält, där de vänta en baby. Kanske nordan blåser kall och bister, och snön yr omkring oss; det känns som vassa nålar i ansiktet. Därinne sitter kvinnan, stödd av två granngummor. Under henne har man lagt det sämsta och smutsigaste, som tältet kan åstadkomma av gamla filtremsor plus aska. Det finns ingen liten trevlig utstyrsel, som väntar detta lilla barn, nej, denna baby ska svepas in i faderns gamla trasor, kanske en gammal smutsig, trasig undertröja som en gång för länge sedan var vit. Tvättning förekommer ej. Det lilla byltet stoppas in i ett fårskinn som viras om med remmar. Kvinnan får egentligen ej ligga ner, utan skall halvsitta fyrtio dygn.

Här hemma finnas stora — ja, nästan för stora — och fina sjukhus, läkare, sköterskor, röda-korsplan och ambulanser. Därute finns ingenting av detta.

Här hemma universitet, skolor och läroanstalter av alla de slag för både gossar och flickor, ja, för blinda, dövstumma och vanföra. Därute se vi — *kanske* i varje provins — ett litet lågt ler- eller tegelhus. Det är gosskolan. För flickorna har ej funnits någon skola, om man undantar, att japanerna under sin korta ockupationstid ställde i ordning en flickskola i Changpehsien.

Och alla våra hem för gamla! Hur ofta har man ej tänkt på dem, när man sett gamla och fattiga små gummor sitta insvepta i en smutsig rock på lika smutsiga filtstumpar på jordgolvet i ett rökigt tält. Ja, man har sett för sin inre syn ett litet soligt rum med blommande pelargonier, och där sitter en liten gumma med bibeln framför sig. Och därute. Ja, där sitter den gamla, omgiven av hedendomens ibland ogenomträngliga mur. Det är oftast omöjligt att nå fram till själen. Utan Gud och utan hopp!

Ingen begravning väntar den döde. Han bäres ut till en viss plats på slätten, man breder över honom en gammal rock och sedan får vargar, hundar och gamar göra sitt!

O, det är så oändligt mycket vi fått genom kristendomen och som vi borde tacka för!

Fri människa i ett *fritt* land! — Man måste kanske ha varit ute i ett ockuperat land, varit bevakad och misstänkt, gått i ständig fruktan att bli arresterad utan anledning — för att förstå vad ordet *fri* betyder.

Och så till sist låt oss tänka på vad vi ha i alla våra kyrkor och andra gudstjänstlokaler, där Guds ord ännu fritt får förkunnas. Tänk på den vackra sången och musiken.

Därute fingo vi en gång passera genom en stor tempelsal. Där trummades på åtskilliga trummor, och flera hundra präster sutto där på låga bänkar och rabblade böner! Det var hemskt, diaboliskt! Man kände sig som omgiven av onda andar och störtade ut fortast möjligt. Vilken skillnad mot här hemma.

En kväll på eftersommaren kom jag cyklande på en liten landsväg högt uppe på en ås. Vägen slingrade fram mellan gula sädesfält och röda gårdar. Där nere låg Vättern stilla och blå, och den nedgående solen göt sitt skimmer över den lilla staden. Plötsligt började kyrkklockorna ringa. Ja visst, det är lördag. Jag saktade farten. Det kändes som om klockorna ringde ut frid och helg över bygden!

O, Gud, vi tacka dig för frälsningen i Jesus Kristus. Vi tacka dig, att Ordet får fritt förkunnas i vårt land. Vi tacka dig, att vi ännu ha frihet att läsa vår bibel, och vi tacka dig för ett älskat fosterland!

Gud, bevara vårt land från att bli avkristnat! Gud, väck vårt folk! Hav tålamod med oss ännu en tid! Amen.

Kalgan fritt.

»Vägarna ut till fältet åter öppna».

Av fru *Arnolda Almblad.*

Peking den 27 oktober 1946.

Nu är Kalgan fritt, Gud vare evigt lovad. Men innan det blev det, hann vi få en försmak av vad modern krigföring vill säga.

Det var general *Fu tso yis* trupper, som den 11 oktober intog Kalgan. Vår glädje svallade över, då vi stod utanför det norska sjukhusets port och välkomnade de intågande trupperna. Jag grät av idel glädje, då jag såg dessa väderbitna kämpar, trötta, många med sårigа fötter. Nu vid intåget och inför de befriades jubel voro de vid bästa humör. Flyget som liksom dansade över våra huvuden förhöjde intrycket av segerhögtid.

Hela skådespelet talade mäktigt till min själ. Här var det inte bara fråga om en general, som intog en ny stor stad, en ny del av landet, utan jag såg för min blick Kina, som sökte ena hela folket och värja det mot den röda faran, dessa rövarband, som farit fram förstörande, ödeläggande, brännande, var de kommit åt. O, bedjen för detta land, att det äntligen från norr till söder måtte få fred och ro snart.

Järnvägen från Peking till slutstationen Paoteo är nu klar. Sträckan från Kalgan åt Peking till är på vissa ställen illa tilltygad, slipers brända, skenorna uppbrutna eller nedsågade, telegrafstolparna avhuggna, alla broar söndersprängda, alla vattentorn och järnvägsstationerna sprängda, elektriska lyset demolerat efter hela linjen.

Natten till den 11:te brände de röda i Kalgan. Det ena eldhavet flammade värre än det andra, skottlossning och explosioner hördes hela långa natten. Den mest ohyggliga natt jag genomlevat.

Men Gud vare lov, även efter den mest ohyggliga natt följer dag. Så också nu. Före intåget ägde bombning rum av centralregeringens flyg under två dagar å rad. Under allt det elände som härav blev följden visste vi dock, att detta var enda utvägen — en väg genom död till liv.

Redan den 11:te tog jag Brittiska och Utländska Bibelsällskapets hus återigen i besittning. Smutsigt och förstört är det, men jag kände mig som en segerherre, då jag passerade genom porten. Glad var jag, att jag fick tillfälle att vittna för de röda att det lönar sig illa att förgripa sig på Guds egendom. Men

Fru Arnolda Almblad.

nog har Satan gjort sitt allra yttersta för att söka omintetgöra framtidsutsikterna för det goda verket.

Om våra kristna mongoler har jag hört en del. De synas ha klarat sig någorlunda. Nandji bor mellan Golchaggan och Dojen. Borr flydde, då de röda kom i fjol och Hatt in Sum blev plundrat. Nu i höst var dock — berättade man — allt väl vid Hatt in Sum. I Golchaggan var bara murarna kvar. Dojen var däremot i behåll, då det hade blivit använt som skola.

Ett par av våra församlingsmedlemmar, Lydia och hennes man, drog bort till Mongoliet, när det blev för hett uppe i Kalgan. Nu är Lydia anställd som lärarinna i de rödas tjänst. En annan av de troende kvinnorna, Rintjima, som sökt hålla sig undan fick 33 dagars arrest av de röda och sedan bortförd av dem när de gåvo sig av. Stackars Rintjima. Man må hoppas, att de två kvinnorna ska lyckas rymma, när de komma upp till Mongoliet. Den general som intog Kalgan är vänligt stämd mot mongolerna. Så snart jag kommer upp till Kalgan igen, skall jag försöka sätta mig i förbindelse med våra kristna i Mongoliet.

Nu, kära missionärer, är vägarna upp till Mongoliet öppnade igen. Mongolerna här i Peking gör sig redo att fara hem igen. Låt oss begagna tillfället. Vi vet inte, hur länge dörrarna komma att stå öppna. Jag börjar längta efter att få se Er igen. Vila ut riktigt, och kom sedan snart tillbaka. *A. A—d.*

»Mina händers verk.»

Guds ingripanden i svåra lägen.

Av missionär *Gerda Ollén.**

Alltsedan ett regelbundet missionsarbete började utföras på Svenska Mongolmissionens arbetsfält i södra Mongoliet, har detta vårt fält aldrig för någon längre tid varit utan missionärer. Nu däremot finnes ingen enda missionär varken på vårt fält eller annorstädes i Mongoliet. Det är ju därför inte underligt, att vi ofta med bävan tänka på den lilla skaran av kristna, som vi lämnat därute och som nu under svåra, yttre förhållanden och påfrestningar av olika slag är i saknad av det stöd, som missionen och umgänget med missionärerna förut har skänkt dem.

Det var under dessa förhållanden, som jag en dag hörde en röst ljuda i mitt inre, tydligt som om det varit en människas röst, och jag hörde orden: »Lämna åt mig omsorgen om mina söner, mina händers verk.» Och som jag tror, att de orden inte endast voro ämnade för mig, låter jag dem nu gå vidare.

Orden återfinnas i Es. 45:11. Om de läses i sitt sammanhang, frapperas man av den mäktiga inramning, som dessa ord ha fått. Både före och efter den anförda bibelversen betygar Herren Sebaot och säger: »Jag är den förste och den siste och förutom mig finnes ingen Gud. Jag, Herren, är den, som gör allt, den som ensam utspänner himmelen och utsträcker jorden, som danar ljuset och som skapar mörkret. Det är jag, som gjort jorden och skapat människorna därpå. Det är mina händer, som hava utspänt himmelen och uppbådat hela dess härskara.»

Det är den evige och allsmäktige, alltings skapare och uppehållare, den levande, väldige Guden, som genom dessa ord träder fram inför oss i makt och härlighet. Vi se honom, »som mäter upp haven med sin hand och märker ut himmelens vidd med sina utspända fingrar», honom, »som mäter upp stoftet på jorden med ett tredningsmått, som väger bergen på en våg och höjderna på en viktskål». Det är från honom, som dessa ord

* Anförande vid Svenska Mongolmissionens höstkonferens i Betesdakyrkan.

ljuda. Så säger Herren: Lämna i mina händer — dessa händer, som hava utspänt himlarna — omsorgen om *mina händers verk!*

Må dessa ord för oss, mongolmissionens folk, i alldeles särskild mening få syfta på missionens verk i Mongoliet. Det är »hans händers verk», den eviges, den allsmäktiges verk.

Intet av det, som utförts därute under hela den tid, som mongolmissionen haft verksamhet i detta land, intet, som har bestående värde, har verkats genom någon människas styrka eller kraft. Gud har genom sin Ande verkat det. Därvid har han använt sina tjänare, både dem, som han har här hemma och dem, som han kallat ditut, för olika uppgifter i arbetet. Men den store planläggaren, uppdragsgivaren, den höge arbetsledaren, som tillhandahållit vad som i inre och i yttre avseende behövts för verket, det är allsmäktig Gud.

Vi veta ju alla detta så väl, men vad som är av en sådan stor betydelse är, att denna visshet får en långt större plats i vårt inre, en central plats, så att alla våra tankar på missionens verk helt domineras, präglas och inspireras av denna underbara verklighet. Det är upplevelsen av detta, att levande Gud med sin underbara nåd och kraft står bakom oss och att vi få vara små redskap i vår höge, underbare Herres hand, som utgör det fördolda källsprånget till glädjen i våra liv därute i Mongoliets öknar.

Några små exempel från min sista period därute kanske kan tjäna till att något åskådliggöra detta.

Det var strax efter sedan jag kommit ut, endast några få dagar efter min ankomst. Jag blev plötsligt sjuk med hög feber, och inom kort utvecklade sig en åkomma, som jag förut lidit av och som läkare sagt helt säkert skulle återkomma under mindre gynnsamma förhållanden. Här låg jag nu i smärtor och stor svaghet. Det var ju en underlig början till en ny arbetsperiod, och helt naturligt försökte frestaren på allt sätt göra narr av mig och nedslå mitt mod. Men jag visste ju, att det var Gud, som givit mig uppdraget, och det var under förutsättning, att han skulle giva kraften och göra arbetet möjligt, som jag mottagit uppdraget. Då jag lade fram detta inför Gud, fick jag en förnyad visshet, att min svaghet inte skulle få hindra arbetet. Och när tiden var inne, att vi skulle börja, det gällde revideringen av en gammal översättning av Nya testamentet på mongoliska, var jag frisk och arbetsför. Och sedan fick jag undan för undan uppleva, hur kraft flöt till mig i min svaghet och gjorde arbetet möjligt. Det blev så stort för mig detta att få leva och arbeta, inte i någon egen kraft utan i en annans.

Den mongoliske medarbetaren Sittena.

Ett annat problem som uppstod rörde mongoliska medhjälpare för detta revideringsarbete. Vi hade en evangelist, som ägde god kännedom om det mongoliska skriftspråket och ett ledigt sätt att uttrycka sig i skrift. Vi hoppades därför mycket av honom för detta arbete. Men det dröjde inte så länge förr än det blev allt mer klart för oss, att denne man var på glid utför. Det gick upp för oss, att han var en hycklare och bedragare, som dessutom låg under för opielasten. Vi kände, att det inte var rätt, att han fortfarande skulle stå kvar som evangelist och lärare och utföra missionens arbete. Men hur skulle det gå med det arbete, som jag kommit ut för att utföra tillsammans med denne mongol? Att låta honom sluta, måste ju betyda detta arbetes avstannande. Ingen av oss visste någon, som vi trodde ens i någon mån skulle kunna ersätta honom. Det blev en lång och segsliten kamp i mitt inre, innan jag till slut blev villig att låta honom gå. Där stod jag då ensam med en enda, stor och brinnande åtrå, den att få fullgöra den uppgift, som jag visste Gud hade givit mig.

Då ljöd en dag i mitt inre en ransakande fråga: »Då jag utsände dig — inte har väl något fattats dig?» Och jag måste svara med lärjungarna: »Nej, Herre, intet!» »Så tvivla då ej på mig utan *tro!*» Och jag fick nåd att lämna all oro och förtröstansfullt

lägga saken i min Herres händer. Han ledde det så, att vi i stället för den forne, av opielasten förslöade och försvagade medarbetaren, fick två av våra unga kristna, som av japanerna anställts i en skola för mongolpojkar, till medhjälpare. Fast den tid de kunde giva för detta arbete, var mycket begränsad, högst en timme om dagen, blev deras insats av mycket stort värde, och arbetet kunde om än långsamt dock fortgå, steg för steg. Under den värsta vinterkylan brukade skolan upplösas, och under den tid vinterledigheten varade hade vi vår bästa arbetstid. Det var som en oavbruten fest för mig, när vi nu timme efter timme fick arbeta tillsammans.

Men den tid kom, då vi på grund av japanernas misstänksamhet och spionernas verksamhet inte längre kunde fortsätta med arbetet i Changpeh, där skolan var belägen. Jag fick då en lång tid fortsätta arbetet ensam i Hatt in Sum och satte då hela mitt hopp till den omtalade vinterledigheten. Men när den tiden kom, hade den ena av lärarna fått en hövdingetjänst och kunde inte komma. Och den andra, läraren Sittena, hade fått till uppgift av japanerna att inspektera ett flertal skolor, ett arbete, som han beräknade skulle taga hela hans lediga tid i anspråk. Ställningen i Mongoliet var denna tid mycket tillspetsad, och vi hade beslutat att fram emot våren fara ner till Kina och där avvakta utvecklingen. Skulle vi dessförinnan ej få möjlighet att avsluta arbetet? Jag kom i stor nöd och lade på nytt fram inför Herren hans löfte att fylla alla behov. Denna gång kom bönhörelsen så gott som omedelbart. Läraren fick plötsligt gulsot och kunde inte på villkor fördra fett fårkött. Och som enligt mongolsed ingen skolinspektion kunde tänkas försiggå utan avätande av den mongoliska festmåltiden som består av fett fårkött, begärde och erhöll han sjukledighet. Vi fick så en härlig arbetstid tillsammans. Sittena förstod, att Gud var bakom det, som inträffat, och han arbetade med en ny glädje och frimodighet. Och när han slutligen återvände till skolan, hade vi hunnit avsluta revideringsarbetet.

Jag skulle kunna berätta om många andra tillfällen, då Guds hand sträckts ut till oss i vår vanmakt och hjälplöshet, så att det omöjliga gjordes möjligt. Hans allmakt har kommit vår svaghet till hjälp, och våra hjärtan ha fått fröjda sig i honom. Men det må vara nog med ovannämnda små exempel. I all sin enkelhet bära de dock vittne om en oändligt stor, levande och underbar verklighet. Det är Gud, som utför verket, när vi i vår litenhet äro villiga att stå till hans förfogande. Det rör sig helt om *hans händers verk*. Låt oss därför inte tänka på missionen i Mongoliet

under denna svåra och prövande tid med oro och tvivel i våra hjärtan, undrande hur det skall gå. Må vi i stället med lugn och djup förtröstan i uthållig förbön lägga omsorgen om detta verk i Guds allmakts händer. Så skall *Han* föra det igenom till seger, allt under det att vi göra oss redo för varje ny tjänst, varje nytt uppdrag, som han av sin nåd kan vilja giva oss.

G. O.

Brev från London.

Våra missionärskandidater hälsa hem.

Livingstone College den 9 nov. 1946.

Kära mongolvänner!

Hur gärna ville vi inte, att Ni skulle kunna komma hit och se hur vi har det. Då det inte låter sig göras, ska vi söka ge Er några glimtar från vårt college.

Den i synligt motto mest dominerande personen här är dr David Livingstone. Från väggarna blickar han ner från tretton tavlor, och runt om oss, där vi sitter i lektionssalen, hänger ord, han präglat. Ett av dem är: »*Jag* är en missionär till själ och hjärta. *Gud* hade en enda *Son*, och *han* var en missionär och en läkare. En liten, stackars efterhärmning av *honom* är jag eller önskade vara. I denna tjänst hoppas jag leva, i den önskar jag dö (David Livingstone).» Det ligger en tavla i verkstadsrummet med de karakteristiska orden: »Frukta Gud och arbeta hårt (David Livingstone).»

Står allt detta där för att egga oss med hans stora föredöme, så äger vi ett gott exempel även i vår käre föreståndare och ende lärare, dr Stanley Hoyte. Såsom f. d. missionsläkare i norra Kina och nyligen hemkommen har han många goda erfarenheter att dela med sig från en missionärs liv bland nöd och sjukdomar. Med sin praktiska läggning griper han så in och får oss under fritiden med sig i smärre reparationsarbeten i byggnaden. Ty under kriget har den 200-åriga gården varit upplåten åt soldater, och det har satt sina tydliga spår på huset. Men dr Hoyte har ivrigt och utan att förtröttas arbetat på anskaffandet av licenser till reparationerna samt på att få det så hemtrevligt som möjligt för oss. Under den gångna månaden har så hans barnsligt förtröstansfulla tro varit oss ett gott föredöme, och nu får vi tacka Gud för bönesvar, de nyligen erhållna licenserna.

Lektionerna går mest i diktamen-stilen, vilket ofta ger dem av oss som icke är engelsmän en del språksvårigheter. Men här kommer dr Hoytes goda egenskaper som lärare fram, bl. a. i att han förklarar ett svårförståeligt ord genom ett eller flera enkla, alldagliga; eller skriver nya termer på svarta tavlan. Och de goda åskådningsmaterialen och resonemangen resulterar oftast i snabba svar under repetitionstimmarna. Hittills har vi gått igenom de 200 benen i människokroppen, andningssystemet, matsmältningen och ämnesomsättningen med alla olika kemiska processer samt ett antal droger och flera sjukdomar. Det är mycket på en gång. Därför vill gärna mångt och mycket blandas om vartannat, och med bävan ser vi fram mot allt som fortfarande är kvar att läras, men med Guds hjälp skall det gå!

Eftersom det sjukhus, där de f. d. lärarna var läkare och dit eleverna brukat gå, blev bombat under kriget, har vår föreståndare måst söka reda på andra platser åt oss. På inget sjukhus tilläts dock dr Hoyte taga oss med på åskådningsundervisning, utan vi får gå som sjuksköterskor och sjukvårdare på olika polikliniker under respektive sjukhusläkare. Detta förhållande har så blivit ett böneämne, som stundom besvarats så att resp. läkare öppnat litet på locket till all sin kunskap och delat ut några guldkorn då och då till oss.

Alla våra gemensamma böneämnen har så bidragit till att svetsa oss elever samman. Och fast från olika folk och samfund och kallade till helt olika missionsfält är vi ett enda bönerop inför nådens tron. Elevernas gemensamma morgonbön mynnar oftast ut i lovprisning för det fullbordade frälsningsverket på Golgata, för Guds nåd och godhet; förbön för missionsfälten, de hednakristna, missionsvännerna, släkt och vänner; eller helig bön om nåd att leva hela dagen till Guds ära; stundom smyger även en bönevisknin fram om förlåtelse för förspillda tillfällen och brist på fast trosvisshet.

Under den gemensamma morgonbönen nämner dr Hoyte bl. a. varje land där f. d. elever verkar, och bland dem är Mongoliet med två gånger i månaden. Varje onsdagkväll samlas vi vidare till bibelstudier då någon av de äldre kamraterna fått leda oss in i de rika skattkamrarna. Länge ska vi i minnet bevara den bönekör om den Helige Andes ödmjukande, renande, oss helt upptagande fullhet, vilken vi sjöng i en helig stund efter ett studium av den Helige Andes verk, uppenbarat i Apostlagärningarna.

Så har Livingstone College genom sin gode föreståndare och det varma kamratskapet men främst genom Guds nåd och väl-signelse blivit icke bara en plats för läxläsande utan det lugna hemmet för oss främlingar i världens största stad.

Paul Eriksson.

Några intryck från China-Inland-Mission.

Det var med många förhoppningar och kanske intet så litet bävan jag landsteg i London en vacker sommardag i slutet av augusti. Nu har snart tre månader gått sedan den dagen. Jag kom nog hit med en hel del förutfattade meningar och har därför blivit litet besviken. Framför allt hade jag tänkt mig själva staden London annorlunda. Denna storstad rymmer säkert oändligt mycket av mänsklig nöd och elände. Aldrig förr har jag mött så mycket fattigt folk som på Londons gator. Kanske det till stor del beror på kriget. Vart man går, ser man bombade hus och bostadskvarter i ruiner. Vi svenskar vet nog inte, huru mycket vi ha att tacka Gud för, vi som blivit skonade från krigets förbannelse. Det är nåd, som förpliktar.

Vi äro många skandinavier här på Kina-Inland-Missionen. Norge har fem representanter, Sverige lika många och Danmark två. Vi trivas gott tillsammans, men kanske det inverkar litet menligt på våra språkstudier, att vi äro så många från Skandinavien. Frestelsen att tala vårt eget lands tungomål blir många gånger alltför stor. Det är en mycket god anda här på C.I.M. Jag känner mig tacksam till både Gud och människor, att jag fick komma just hit. Kina-Inland-Missionen är en underbar trosmission. Hemligheten till denna missions stora utbredning och framgång måste ligga i den ivriga och uthålliga bön, varmed den omslutes och uppbäres. Innan vi börja våra lektioner för dagen, samlas vi med missionärerna på missionärshemmet för att tillsammans med dem ha en bönestund för missionen. Alla trängande behov såväl timliga som andliga lägges fram inför Gud i bön. Dessutom har varje dag sitt speciella kinadistrikt, då särskilt dess behov ihågkommes i bön. Jag har ofta tänkt på vilken styrka och hjälp det måtte vara för missionärerna därute att veta sig vara så ihågkomna. När jag hör dem bedja för Kina, gå mina tankar ofta, ofta till ett annat land, och jag måste

tyst för mig själv tillägga: »och Mongoliet». Det är inte bara de egna missionärerna i Kina, som ihågkommas i bön utan också andra länders. Alldeles särskilt har jag känt mig gripen, när jag hört dem så kärleksfullt tala om och bedja för sina tyska vänner i Kina. Här besannas det ordet, att »alla äro ett i Kristus». Kristi kärlek slår en brygga över alla klyftor.

Varje dag här är fylld av träget arbete. Efter bönestunden gå vi till våra lektioner. Varje litet framsteg man märker i språkstudierna är en sådan glädje, men ju mer man läser, ju mer tycker man att man har kvar att lära. Ibland har misströstan velat gripa mig. Vid ett sådant tillfälle fick jag bland mina papper se en liten traktat från L.M.F. (Lärarinnornas Missionsförening). Den har varit mig till verklig hjälp och tröst. »Räkna med Gud», stod det som överskrift. »Det är inte lätt att stå framför en låst järnport, men trons nyckel kan låsa upp den. Det vill säga: vänta på Herren och räkna med honom. Då skall du finna: Järnporten öppnar sig.» När jag började mina språkstudier här, kände jag det, som om jag stode framför en låst järnport. Nu tror jag, att järnporten börjat öppna sig litet för mig. Bed för mig, att den måtte gå helt upp! »Genom Eder förbön och Jesu Kristi Andes hjälp» skall det ske.

I tamburen till missionärshemmet här finns en tavla, som jag ofta stannat inför. Där står: »For his name's sake they went forth.» (För hans namns skull gingo de ut). Jag tänker på alla missionärer, som gått ut och in i detta hem, och jag känner mig så gränslöst ovärdig att få höra till den skaran, som »for his name's sake go forth.»

Anna-Lisa Thorsell.

Vi få bönesvar.

Genom vår lilla tidning Ljusglimtar från Mongoliet ville vi härifrån London sända en hälsning till alla våra kära vänner i Sveriges land.

Överresan hit till England gick lyckligt och väl. Sedan tull- och passviseringar vid Tillbury hamn voro överstökade, bar det iväg med tåg mot storstaden London.

Det första starka intryck jag fick av London kom till mig när vi sutto i bilen och kommo fram till China-Inland-Missionens stora hus, där vi skulle lämna av vår vän Anna-Lisa Thorsell. Med väldiga bokstäver stod skrivet på hu-

sets framsida: »Have faith in God», haven tro på Gud. Det ordet kom såsom en kär hälsning till oss, när vi kommo fram till denna stora stad. Själv blev jag så glad, när jag läste det. Jag tänker, att många människor under årens lopp mötts av de orden gång efter annan och uppmuntrats utav dem. Det visade sig också snart, att vi behövde ha tro på Gud. När vi kommo fram till Livingstone College, där vi skulle bo, fingo vi det beskedet, att vi ej kunde få stanna där, utan måste försöka skaffa husrum på annat håll.

Vi kommo nämligen hit till London en månad före kursens början för att studera engelska, så att vi bättre skulle kunna följa med i den medicinska undervisningen här på Livingstone College.

Det är dock ingen lätt uppgift att skaffa sig husrum i dagens London. Oändligt många människor ha fått sina hem sönderbombade, och för närvarande är det en oerhörd bostadsbrist överallt.

Vi hörde oss också för på en hel del platser, men överallt var det lika överfullt.

Gud har dock omsorg om sina barn var de än äro, om det nu är i Londons storstad eller i någon annan del av världen. Det fingo vi nu erfara.

Efter någon dags sökande efter rum och bedjande till Gud om vishet och ledning fördes vi på ett underbart sätt i kontakt med en kristen kvinna i en annan del av London. Hon bodde ensam i sitt hem.

Medan Paul och jag voro ute och sökte efter husrum på annan plats, åkte min bror, som då var i London, jämte min hustru till denna dam. Hon var villig att öppna sitt hem för oss alla och bjöd oss välkomna dit. Hon berättade sedan, att när hon blivit ensam den kvällen, kom hon att läsa några bibelverser där hon möttes av ordet: »härbergera främlingar». Det tog hon såsom en kallelse från Gud och som en missionsuppgift och upplät gärna sitt hem för oss under den tid vi voro hemlösa.

På eftermiddagen när vi kommo dit var hon borta, men hade dukat fram kvällsmat till oss, och på ett papper stod skrivet: »Han måste tillväxa och jag avtaga.»

Vi tacka Gud för denna kvinna och för detta hem, där vi fingo bo under den tid vi allra bäst behövde det.

Det var med en viss bävan vi efter månadens slut reste hit till Livingstone College igen undrande, hur tiden här skulle gestalta sig för oss.

När vi så sutto på bussen, som förde oss hit, fingo vi på nytt en hälsning från vår far i himmelen. På väggen i en av bussarna stod det skrivet med stora bokstäver: »Herren, eder Gud, går själv med eder till att strida för eder mot edra fiender och giva eder segern.» (5 Mos. 20: 4), och vidare läste vi en vers ur 1 Pet. 5: 7: »Kasten alla edra bekymmer på honom, ty han har omsorg om eder.» Vi tittade på varandra, där vi sutto i bussen, och vi blevo alla så glada över den hälsningen.

»Herren går med eder; kasten alla edra bekymmer på honom.» Vilken nåd och vilken lycka att under livets olika skiftande förhållanden få göra detta.

De orden ville vi också få sända vidare till var och en personligen av våra vänner i Sverige.

Edvin Bohlin

Några ögonblicksbilder från gatulivet.

Kära missionsvänner!

Jag vill lämna läxläsningen en stund och ge Er några glimtar från vår lilla, eller kanske rättare stora värld.

Det är nu mer än två månader sedan vi med spänning, undran och förväntan klev av tåget vid en av Londons många och stora stationer. Intrycken har sedan dess växlat.

Första lördagseftermiddagen besökte vi S:t Pauls katedral. Det var förunderligt att stå inför detta väldiga tempel, ett imponerande verk av gångna tiders byggnadskonst. Det var gripande att trampa denna mark. Där hade oräkneliga skaror av olika slag med olika behov under långliga tider tillbett himmelens och jordens Herre. S:t Pauls mäktiga katedral var visserligen sotig, men så gott som oskadd. Och runt omkring hade fiendebomber lagt kvarter efter kvarter i ruiner. Så var det då sant, det min lärare sade en gång: »Den våldsammaste storm kan ej rubba stoftgrandet på Guds utsträckta hand, med mindre han tillåter det.»

Många kvarter här är i ruiner. Ett hus här i närheten har väl en gång varit ett hörnhus. Nu är det ett hushörn med ruiner som bakgrund. Och i det hushörnet finns en enda liten butik kvar, en gammal brödbutik. Där säljer och köper man bröd som om ingenting hänt. En detalj bland massor av andra liknande.

Men det finns inte bara hela och delar av hus här i London. Det finns människor och åter människor från jordens olika hörn. Jag vet inte, att jag någonstans känt mig så liten och inklämd bland människomassor och människotyper som i hörnet av Hyde Park här. Där trängs de om varann — indiern, kinesen, negern och européen och alla dessa andra, som bara Gud kan placera. Där får vem som helst kliva upp på en »stege» och tala om vad som helst. Runt om varje talare står en liten eller stor folkgrupp, och man ger tillkänna sitt bifall eller sin protest ganska ogenerat. Där står afrikanen och gestikulerar med sina stympade händer och pratar politik i timmar. Ögonen blixtrar. Tänderna lyser i det svarta ansiktet.

Ett litet stycke ifrån står en annan hop. Den är ej så stor. Örat lystrar till den ljuvliga sången: »Lead, kindly light amid the encircling gloom, lead thou me on.» »Led, milda ljus ibland de mörka snår, led mig framåt.» Mitt i bruset en sång till Herrens ära.

Lite längre bort står en annan man och talar över ämnet: »Skall hundar och kattor få vara med i himlen?» Det är en väldig blandning i fråga om föredragsämnen. Londonborna själva tar inte det talade ordet här på så stort allvar. Men det händer, att någon enskild människa tar Guds ord på allvar. En kamrat berättade, hur han här såg, när en man böjde sina knän vid Frälsningsarméns botbänk och mottog syndernas förlåtelse, medan en annan, hånande, lyste honom i ansiktet med cigarrettstumpen. Och förvisso skall några, som vunnits för Gud i människomyllret i Hyde Park, stå med bland helgonen inför Lammets tron en gång.

Det var allhelgonadag i söndags. Min man och jag sökte upp svenska kyrkan. Jag önskade jag kunde berätta, hur det känns att komma gående som främling på en av Londons många gator och plötsligt höra svensk klockeklang och stå inför en port över vilken det står skrivet på svenska: »Kommen, låtom oss tillbedja.» Ja, det är obeskrivligt. Hjärtat blir fullt. Innanför kyrkdörren mötte vi oväntat kära vänner från Sverige. Och än mer, nattvardsbordet var dukat för dem som hungrade och törstade efter Gud. Vänner då blev hjärtat överfullt. — Hur skall det inte bliva, när vi hunnit hem till himlen en gång frälsta för evigt genom Lammets blod!

Tack för trogna förböner. Vi behöver dem. Bed att vi måtte bliva uppgivna Herrens tjänare!

Birgitta Bohlin.

En vädjan.

Då våra missionärer komma från missionsfälten, är det många frågor och problem, som inställa sig. En av dessa frågor — och säkerligen inte den minst brännande, särskilt för familjerna — är förvisso den: hur och varifrån ska vi få allt det som behövs för det lilla enkla hem, som vi nu ska reda åt oss för den tid vi vistas i Sverige?

Denna fråga har också blivit högst aktuell för våra kära nyhemkomna missionärer från Mongoliet, som härvidlag helt naturligt äro synnerligen tacksamma för all den hjälp de kunna få.

Särskilt vore ett handtag, när det gäller anskaffande av *linneförråd,* lakan, örngott, handdukar o. d., välkommet. De ha vistats på platser, där dylika nödvändighetsvaror på länge icke funnits att köpa för överkomliga priser, och envar vet, hur dyrt det är även härhemma att anskaffa sådant.

Svenska Mongolmissionens styrelse beslöt därför vid sitt senaste sammanträde att — i likhet med några andra missionssällskap, bl. a. Svenska kyrkan, där saken praktiserats och visat sig vara till ovärderlig nytta — vädja till våra trofasta, villiga vänner om bidrag till åstadkommande av ett dylikt linneförråd, en s. k. linnelår, som skulle förvaltas av expeditionen och under mellantiderna förvaras där, men stå till disposition för nyhemkomna missionärer under hemmavistelsen.

Det är alltså icke fråga om penninggåvor i första hand, utan nu gäller det bidrag in natura, ej nödvändigt alldeles nya lakan, handdukar etc., men varande *i gott skick.*

Gåvorna, av vilka även de minsta mottagas med stor tacksamhet, kunna insändas direkt till Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, 3 tr., Stockholm.

Vi bedja våra vänner behjärta detta — och tacka på förhand! Sätta vi igång omedelbart, så kan säkerligen försändelserna komma vederbörande till handa före jul.

Svenska Mongolmissionens styrelse.

Meddelanden.

På grund av gjorda förfrågningar meddelas härmed, att mongolmissionären fröken Hulda Wiklund ej tillhört Svenska Mongolmissionen sedan år 1925, då hon lämnade densamma för att begynna självständig mission.

*

Missionsdagar för missionärer och missionsvänner anordnas av Svenska Mongolmissionen den 9—12 januari i Stockholm. Bibel- och missionsstudier för anmälda deltagare kommer att hållas på Hushållsskolan Margareta, Drottninggatan 69, 4 tr. Där kommer också ett samkväm att äga rum lördagen den 11 januari kl. 7.30 e.m. Offentliga möten hållas i Betesdakyrkan, Floragatan 8.

Medverkande under dessa dagar bli pastorerna *Frank Mangs, Arthur Johanson* och *Johan Hagner* samt de egna missionärerna.

Anmälan om deltagande i dessa missionsdagar sker till expeditionen, Brunnsgatan 4 (tel. 10 62 05), helst före den 1 januari 1947. En avgift av 2 kronor bör insändas tillsammans med anmälan om deltagande.

Närmare meddelanden kommer att lämnas i januarinumret.

*

Vi ville fästa våra vänners uppmärksamhet på det inbetalningskort, som medföljer detta nummer. Kortet är i första hand avsett för insändande av prenumerationsavgiften för tidningen — se vidare prenumerationsanmälan på annat ställe i detta nummer — men det finns också på kortet en rubrik, som heter *Missionsoffer*. Behoven för vår mission äro särskilt stora i år. De många hemresorna ha varit förenade med dryga kostnader. Planen på förestående utresor förutsätter pekuniärt stöd för denna plans förverkligande. Vi hoppas därför, att den ovannämnda rubriken på inbetalningskortet inte skall bli obeaktad av våra vänner.

*

Om den förstörelse, som drabbat Kalgan, den kinesstad som ligger närmast vårt fält och som länge varit i de kinesiska kommunisttruppernas våld men först helt nyligen återerövrats av centralregeringen föreligga nu skildringar i de engelska Pekingtidningarna. En svensk missionär har från Peking sänt oss följande urklipp av korrespondenser från Kalgan:

»Kalgan av i dag är», heter det, »blott en skugga av sitt förra livliga jag, dess järnvägsstationer är i ruiner, dess allra mest moderna byggnader ha blivit urholkade genom eld, och dess publika lokaler och fabriker ligga ramponerade.

Ett enda år av kommunistvälde har resulterat i fullständig stagnation i fråga om handel och kommunikationer. För att göra ont värre satte kommunisterna före evakueringen förra veckan igång med plundringar, och sedan satte de eld på alla staden och staten tillhöriga byggnader, däri inbegripna postväsendets och järnvägsadministrationens lokaler, vattenledningsverken och kraftverken samt stadens många industriella företag.»

I en annan korrespondens heter det bl. a.:

»Ett antal utländska korrespondenter från Peking besökte i dag Kalgan varvid de företogo resan med flyg och återvände samma dag. Under det att den kinesiska delen av staden föreföll oskadad, hade de för handel avsedda områdena liksom de officiella byggnaderna, uppförda av japanerna, blivit allvarligt härjade av den kommunistiska vandalismen.

Den största förödelsen iakttog vi vid järnvägsstationen, som fullständigt brunnit upp. Vattentornet hade sprungit i luften, lagerlokaler och rullande materiel hade brunnit. Skador hade åstadkommits genom centralregeringens egna militärplan, som hade gjort sina attacker mot militära mål strax före den kommunistiska kollapsen. Men den värsta förödelsen har kommunisterna själva åstadkommit under sina rasande förstörelseaktioner då de tillämpade den »brända markens» skoningslösa taktik.

Lång tid måste nödvändigt förflyta, innan de utplundrade och förstörda byggnaderna blivit återuppbyggda och fabrikerna kommit i funktion igen.

Peking—Kalgan-järnvägen har lidit mycken skada, i synnerhet broarna, och en officer tillhörande regeringstrupperna meddelade i går, att det torde dröja åtminstone ett par månader, innan tågförbindelserna mellan Peking och Kalgan kan komma igång igen.»

Så långt dessa rapporter ur Pekingpressen.

I ett annat urklipp meddelas följande angående de i Kalgan bosatta européernas behandling under denna kritiska tid.

»Den general, som lett regeringstrupperna, har meddelat, att ett mindre antal utlänningar, däribland 108 ryssar, fyra norrmän, en finsk och en belgisk prästman befunnit sig i staden vid dess intagande. Ett avsevärt penningbelopp och dessutom vissa kvantiteter mjöl har ställts till deras förfogande för att hjälpa dem över den närmaste tidens svårigheter.»

Av ovanstående framgår med all tydlighet, hur brutalt de kommunistiska inkräktarna farit fram under detta otäcka inbördeskrig och hur väl det är att de äntligen drivits bort från sin position i Kalgan.

Man förstår av allt det rysliga som hänt i samband med Kalgans förstöring, vidden av den fara, som kommunistväldet utgjort både för folket i dess helhet och för missionen.

Telegrammen ha i dagarna meddelat, att Chiang Kai Shek nu synes så säker på sin seger, att han givit order »eld upphör» utefter hela linjen.

*

Från fru *Arnolda Almblad* har kommit oss tillhanda ännu ett från Kalgan avsänt brev, varur vi citera följande, skrivet före nationalisttruppernas intåg i staden:

»Det har varit mycket prövande att se, hur allt andligt arbete här i Kalgan nästan stått stilla. Man har inte kunnat göra någonting annat än vänta. Vi tro emellertid, att Gud har en mening även med detta. En dag skall Gud säkert visa oss, att detta svåra som vi nu knotar och klagar över har varit ett medel, som han använt för att forma och bereda oss för sin tjänst i sin egen rätta tid.

Här kan vi nu göra mycket lite för folket; det enda är husbesök. De få mongoler, som nu äro kvar ha fått order att inte ha någonting med missionärerna att göra. De kristna känna det som en tröst, att jag är här. Jag är också så glad, om jag kan få vara till någon hjälp för några under dessa dagar.

En av våra kristna mongolkvinnor har varit 33 dagar i fängelse. Vi tackar Gud, som gav henne kraft att frimodigt vittna om sitt hopp och sin tro på Kristus. En ung kristen mongol har just kommit ned från Mongoliet. Det var mycket glädjande att få höra något från vårt kära folk uppe på stäppen. Även de ha fått gå igenom mycken sorg och lidande, och många ha förlorat allt vad de ägde i denna världen. »Vi äro mycket fattiga

nu, men Jesus har blivit mera verklig för många av oss», sade den unge mannen. Han hade också hälsningar till mig från Nandji, som ju i över 30 år varit en kristen. »Låt oss icke rygga tillbaka för nöd och lidande, men låt oss vila i vår Faders armar och lita på att han för oss lyckligt igenom. Allt lidande skall snart vara över, ty Gud tar oss alltid den kortaste vägen hem till härligheten.» (Fil. 3:8 och 1 kor. 2:94.) Vi tackar Gud för gamla kära Nandji och för vad han förmått att göra i hennes liv.

Den pastor, som jag bad hjälpa mig att göra förfrågningar om Bibelsällskapets egendom gjorde nog sitt bästa, men det var inte mycket kan kunde göra. De erbjöd mig visserligen två rum i Bibelsällskapets hus, och hade det varit under vanliga förhållanden hade jag nog inte varit rädd att bo i ett hus tillsammans med bara soldater, men jag kände mig inte hågad att dela plats med kommunister. Pastorn och många andra hade flyttat ut till landet för att rädda sig undan.

Kommunisterna har förstört broarna över en kanal på vägen till norska sjukhuset och till Bibelsällskapets hus. Då och då kommer ett par flygplan över Kalgan, det är allt. Hittills ha de maktägande visat sig hyggliga och soldaterna ha ådagalagt god disciplin.

Det börjar bli kallt nu, så att jag behöver något varmt att sätta på mig snart. Om vi än känner oss kringgärdade, tackar vi Gud, att vi ej äro inspärrade. Ingen vågar just nu köpa biblar. Vi få alla hoppas på bättre tider. Vi ser framåt i hopp om att något skall ske.»

Så långt detta brev. Den svenska mongolmissionens vänner ska med gripenhet ta del av hälsningarna från den unge kristne mannen uppifrån vårt fält och från gamla Nandji. »Vi ha lidit mycket, men Kristus har blivit mer verklig för många av oss.» En gripande hälsning från de våra.

*

Från Peking har en svensk pingstmissionär i brev till en av våra missionärer meddelat:

»En oerhörd bostadsbrist råder här, och hyror såväl som priser på livsmedel stiga alltjämt. Ankomsten av fyra svenska och fyra norska missionärer har varit ett stort glädjeämne. Men de nykomna känna sig rådlösa över de höga priser, som är rådande.

En norsk missionär, som varit bosatt i en stad mellan Kalgan och Peking, har fått sin station fullständigt jämnad med marken av de röda.

Under all yttre oro och spänning går dock Guds verk framåt. I synnerhet bland den studerande ungdomen i Peking ha segrar vunnits för Gud. Möten anordnas av kristna studenter och många lämna sig åt Gud. En välkänd kinesisk kristen ledare har sålunda haft en serie särskilda möten för studerande, och de nyfrälsta unga samlas nu regelbundet till gruppmöten.»

Ljusglimtar från Mongoliet

vill vara en ljusbärare, som för ut kunskapen om detta mörka, försummade missionsfält och dess skriande behov efter hjälp. Nu är rätta tiden att sprida denna missionstidning. Öka dess läsekrets under nästa år, och tillför så missionen nya vänner, nya förebedjare.

Observera

att var och en som samlar fem nya prenumeranter å Ljusglimtar, en lätt sak till följe av det låga priset, gratis erhåller som premiebok missionssekreterare O. Rundbloms ovanligt intressanta reseskildring från sin flygtur i år till de kinesiska och indiska missionsfälten.

En liten pilgrim

är titeln på ett nytt häfte för barn, ingående i serien »Från Mongoliets barnavärld» och författad av vår missionär, fru *Elsa Skallsjö*. Det är en liten älsklig skildring, full med små intima drag vittnande om författarinnans förtrogenhet med och inlevelse i den mongoliska kvinno- och barnavärlden. Man får följa en liten mongolisk flicka och hennes mor i deras bekymmerfyllda liv i ett fattigt tält på mongolslätten, och man får sedan se dem i ny miljö, missionsstationens, där den outvecklade, men mottagliga barnasjälen snart vinner frid och glädje genom umgänget med barnens vän, Frälsaren, och slutligen får man följa henne på den sista färden, vägen hem. Piltjit dör ung men lycklig. En gripande bild ur verkligheten, berättad på ett för barnen avpassat språk och egnad att göra detta missionsfält känt och älskat av de små. Häftet är försett med ett flertal trevliga illustrationer. Det kostar 35 öre och lämpar sig för spridning även i söndagsskolor och andra skolor. Rekvirera från Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm.

När och Fjärran.

Högtidsnummer, utgivet av *Kvinnliga Missionsarbetare*. Pris kr. 1:50 + omsättningsskatt.

En förnämlig julpublikation med talande och vackra illustrationer och intressant innehåll, ur vilket kan nämnas »*Tonen från himlen*», en betraktelse av *Hilmer Elde*. De båda missionsberättelserna »*I slott och hydda*» av *Elsa Pihlqvist* och »*Huset på berget*» av *Elisabeth Bernander* griper oss och för oss in i missionärernas vardagsuppgifter. *Sara Björkmans* dikter rör försynt men ofrånkomligt vid det innersta och bästa hos oss. »*Hur jag fann Fasl-Begh*» är en märklig och trosstärkande berättelse av *Jenny de Mayer* om en av Turkestans första omvända muhamedaner, och »*Ett prövat folk*» av *Sigurd Hiervang* meddelar bilder från norska Finnmarken, som inte lämnar någon oberörd. »*Nummer 2133*» av *Johannes Jellinek* är en skakande skildring från judeförföljelserna under senaste kriget. »*Svensk vardag i Addis*» av *Gerd Ollén* ger oss en glimt av våra landsmäns arbete i Abessinien. Uppsatsen »*I Herrens Hand*» av *Inga Flodin* innehåller skildringar från fjällvärlden och från yttersta havsbandet.

Högtidsnumret är en god missionsskrift, väl värd att spridas i vida kretsar.

Influtna missionsgåvor.

Oktober månad		*Januari—oktober månader*	
1945	1946	1945	1946
8.498: 46	10.350: 20	66.698: 60	66.864: 46

Redovisning.

OKTOBER MÅNAD

Nr 1571 L. S., Veckholm 10 kr; nr 1572 H. E., Järpås 10 kr; nr 1573 R. O., Karlskrona 5 kr; Onämnd, Ystad 10 kr; nr 1574 Onämnd 25 kr; nr 1575 A. H., Rögle 20 kr; nr 1576 M. A., Lilla Harrie 15 kr; nr 1577 H. D., Mölnbo 50 kr; nr 1578 A. A., Förslövsholm 10 kr; nr 1579 Kollekt vid välkomstmöte för Margith och Folke Persson i Luth, Missionskyrkan, Borås 300 kr; nr 1580 S. S., Öskeviksby 10 kr; nr 1581 A. G.,

Stockholm 10 kr; nr 1582 E. S., Edsberg 10 kr; Kollekt vid Sagabo gm D. H. 11:21; nr 1583 G. J., Pjättaryd 3 kr; nr 1584 K. A., Nossebo. till missionärernas underhåll 40 kr; nr 1585 M. D., till offerdagen Malmö 10 kr; nr 1586 L. M. F., Göteborg gm M. J., 500 kr; nr 1587 E. E., Göteborg till missionsoffret den 6/10 100 kr; nr 1588 E. S., Stjärnhov 10 kr; nr 1589 T. M., Båstad 10 kr; nr 1590 E. E., Stockholm 30 kr; nr 1591 A. P., Uppsala 20 kr; nr 1592 E. J., Dalby 10 kr; A. G., Uppsala 15 kr; nr 1593 B. P., Dalby 5 kr; nr 1594 F—a P., Björklinge till missionärernas utresor 5 kr; nr 1595 Mongolvännernas födelsedagsbössa, Kalmar, gm F. K., 70 kr; nr 1596 S. K., Tyringe 10 kr; nr 1597 V. P., Hultafors 25 kr; nr 1598 D. och S. J., Smål. st. 5 kr; nr 1599 E. E., Växiö, tackoffer för missionärernas hemkomst 10 kr; nr 1600 A. L., St. Levene till offerdagen 10 kr; Gm d:o till d:o K. S., St. Levene 10 kr; nr 1601 H. S., Håknäs till offerdagen 20 kr; nr 1602 I. A., Hudiksvall till offerdagen 10 kr; nr 1603 F. E., Skogstorp 10 kr; nr 1604 S. Ö., Ystad 8 kr; nr 1605 K. S., Ronneby, med tacksamhet på födelsedagen 25 kr; nr 1606 E. J., Hallen 5 kr; nr 1607 gm A. H., Stjärnhov 5 kr; nr 1608 Från hemgångna Augusta Gadds sista missionsoffer 5 kr; nr 1609 O. H., Hönön 50 kr; nr 1610 Småskolebarnen i Jonstorp, sparbössetömning till offerdagen gm H. M. O. 25:75; H. M. O., Jonstorp, till d:o 10 kr; nr 1611 A. L., Flisby till offerdagen 10 kr; nr 1612 A. S., Ödåkra till offerdagen 25 kr; nr 1613 B. S., Malmköping till offerdagen 10 kr; nr 1614 A. C., Lörsta bruk till offerdagen 10 kr, A. S., och S. M., Borgstena 20 kr; nr 1615 Mongolkretsen i Malmö till A. Marthinsons underhåll 160 kr; nr 1616 A. S., Stockholm till offerdagen 10 kr; nr 1617 E. A., Ljusfors till offerdagen 2 kr, Göteborgskretsen gm K. N., 2000 kr; nr 1618 K.F.U.K., Hälsingborg gm E. B., 40 kr; nr 1619 V. P., Hälsingborg gm E. B., 15 kr; S. S., Stockholm 10 kr; Kollekter gm Anders Marthinson: Tyringe, Filadelfia 91 kr, Borås missionskyrka 145:55; »Betania», 50 år, gm Trelleborg, P. G. S., 50 kr; nr 1620 I. L., Stockholm 8 kr; nr 1621 till offerdagen R. M., Järnforsen 10 kr; nr 1622 E. L., Stockholm till d:o 10 kr; nr 1623 M. C., Limhamn till d:o 25 kr; nr 1624 I. J., Göteborg till d:o 25 kr; nr 1625 A. J., Mölndal 5 kr; nr 1626 Mongolvännerna i Borås till Svea Marthinsons underhåll gm E. och K. R., 513 kr; nr 1627 Åstorps juniorförening gm I. N., 100 kr; nr 1628 H. M. K., Fanna 3 kr; nr 1629 R. J., Göteborg 10 kr; L. H., Klågerup till Elsa Bengtssons utresa 20 kr; nr 1630 E. O., Gökhem, till Anna Lisa Thorsells underhåll 25 kr; nr 1631 F. M., Målskog 5 kr; nr 1632 A. L., Karlstad 5 kr; nr 1633 H. och E. J., Jönköping 100 kr; nr 1634 I. P., Vejbystrand 25 kr; nr 1635 gm I. P., Vejbystrand, T. T., Ängelholm 25 kr; Kollekter vid välkomsthögtiden den 6—8 okt.: Brödraförsamlingen 566:26, Betesda 866:05, Margareta Hushållsskolan 496:98, vid syföreningssamkväm å expeditionen den 7/10 48:55, d:o den 8/10 65 kr; nr 1636 H. H., Rådom, i st. f. blommor på Selma Holsts grav 10 kr; nr 1637 Mongolmissionskretsen i Åtvidaberg gm J. H. 25 kr; nr 1638 H. K., Stockholm till offerdagen 10 kr; nr 1639 G. D., Sala till offerdagen 20 kr; nr 1640 F. W., Sanda till offerdagen 25 kr; nr 1641 M. E., Lillån 3 kr; nr 1642 E. C., Forshult till offerdagen 25 kr; nr 1643 Mongolvänner i Karlskrona 60 kr; nr 1644 A. N., Johannishus till offerdagen 5 kr; nr 1645 A. S., Höganäs 15 kr; nr 1646 N. Å., Örebro 10 kr; nr 1647 Tacksamhetsgåva 10 kr; nr 1648 T. S., Skillingaryd 5 kr; nr 1649 F. B., Falsterbo 5 kr; nr 1650 M. K., Hardemo 10 kr; nr 1651 Testamentsmedel från Hanna Andersson, Borås gm Borås missionsförsamling (C. G. Fridén, Borås) 1000 kr; nr 1652 Kollekt i Klädesholmen gm Folke Persson 156:71; nr 1653 M. W., Vistinge 10 kr, H. S—n, Smål. Gällaryd 5 kr; nr 1654 C. G., Klevshult 5 kr; Kollekt hos fam. N—k, Bromsten vid besök av missionärer 18:50, Gm Frideborg Svensson kollekt vid syföreningsmöte i Luth. Missionshuset i Norrtälje 66:91; nr 1655 Onämnd, tackoffer för att missionärerna äro hemma 5 kr; nr 1656 I. J., Figeholm, tackoffer 10 kr; nr 1657 E. J., Nybro 5 kr; nr 1658 M. U., Lista 30 kr; nr 1659 R. S., för april—oktober 70 kr; nr 1660 Torpa och Seglora syföreningar gm F. och M. P. 58:83 kr; nr 1661 Mongolgruppen i Strömsund gm V. E., Strömsund 20 kr; nr 1663 Missionsvänner i Skårsjö gm R. N., 30 kr; nr 1664 V. E., Latorps bruk till missionärernas utresor 10 kr; nr 1665 gm A. B., Stöckeby: L. E., Obbola 5 kr, A. Ö., Strömbäck 5 kr, A. B., 10 kr; nr 1666 A. A., Karlstad 40 kr; Insamlat gm Joel Eriksson den 26/9—4/10: Kollekt Knislinge 165:43, Röstved 20:35, M. Ö., Bollstabruk 10 kr, kollekt Ekeryd 46:30, Onämnd, Ekeryd 5 kr, Kollekt Smål. Taberg 100 kr, Mongolernas vänner Jönköping till Vivan Almqvists hemresa 217:71, Kollekt Hovslätt 61:50, C. S., Jönköping, till Vivan Almqvists underhåll 100 kr, Mongolernas vänner, Jönköping till d:o 89:75, J. A., Jönköping till d:o 10 kr, E. och M. A., Jönköping till d:o 20 kr, Kollekt Mösseberg 152:31, E. J., Falköping 120 kr, Bönegruppen, Uppsala till missionärernas utresor 50 kr, J. A., Jönköping, tackoffer 10 kr, H. R., Östertälje 10 kr; nr 1667 T. L., Diö 5 kr; nr 1668 Onämnd till missionärernas utresor 100 kr; nr 1669 E. N., Björkeryd 5 kr; nr 1670 gm Folke Persson, behållning vid möte i Berghem 38:75; nr 1671 E. N., Lidköping 10 kr; nr 1672 O. R., Tyringe 50 kr; nr 1673 Mongolvänner i Frostkåge 15 kr; nr 1674 S. F., Degerfors 5 kr; nr 1675 P. och N. Å., Kåge 10 kr, Från missionsstund hos fru C. Ekeskog vid fam. Marthinsons besök i Ulricehamn gm A. G., 274 kr;

Forts.

Varmt tack till varje givare!

Ty likasom regnet och snön faller ifrån himmelen och icke vänder tillbaka dit igen, förrän det har vattnat jorden och gjort den fruktsam och bärande, så att den giver säd till att så och bröd till att äta, så skall det ock vara med ordet, som utgår ur min mun: det skall icke vända tillbaka till mig fåfängt, utan att hava verkat vad jag vill och utfört det vartill jag har sänt ut det.

Jes. 55: 10, 11.

Ljusglimtar från Mongoliet

— 27:de årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Prenumerationspris kr. 2:— per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Tidningsbilaga medföljer.

Ljusglimtar från Mongoliet

utkommer år 1947 varje månad med samma program som hittills.

Tidningen rekvireras endast genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm. Priset är som hittills kr. 2.

Med detta nummer av tidningen följer ett inbetalningskort, där också plats är beredd för en gåva till missionen att insändas samtidigt med prenumerationen.

Skriv tydligt namn och adress å denna blankett.

Uppskjut ej med prenumerationen, utan prenumerera fortast möjligt.

Envar som samlar prenumeranter får vart 6:te exemplar gratis.

Den som samlar fem nya prenumeranter får dessutom som extra gåva missionssekreterare O. Rundbloms nya bok »Peking tur och retur», denna av pressen varmt lovordade skildring. Denna bok betingar i bokhandeln ett pris av 4: 50 kr. och är en av höstens mest uppmärksammade boknyheter. Det är oss en glädje att kunna erbjuda detta arbete åt våra prenumerantsamlare.

Redaktionen tackar sin läsekrets för oegennyttigt och uthålligt stöd i det gångna. Många av våra läsare ha blivit tidningens vänner, som hängivet främjat dess spridning. Endast så har Ljusglimtar kunnat år från år öka sin upplaga. Vår förhoppning är att våra vänner ej heller vid detta årsskifte skola lämna Ljusglimtar i sticket. Det är av största vikt, att tidningen får insteg i nya hem och så får bära bud till allt flere missionsvänner från detta stora försummade missionsfält, till vilket vi kristna stå i sådan skuld. Genom att utföra denna tjänst öka vi skaran av förebedjare för denna mission, en sak, vars betydelse ej kan överskattas.

Stockholm i december 1946.

Vördsamt

Redaktionen av Ljusglimtar från Mongoliet.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1946
79267

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 1	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Jan. 1947

Den fasta punkten.

När den arma jordens tid förgår,
lever likväl Kristus år från år;
och vad frukta vi, om han är vår,
i de växlande tider!

Mänska, har du endast Kristus kvar,
Gud allsmäktig till din vän och far,
nog och övernog, ja, allt du har,
trots de växlande tider.

Herren lever, o, så fatta mod!
Herren lever, evigt huld och god;
och vår Herre Kristi dyra blod
gäller eviga tider.

Upp då modigt i vår Herres spår!
Segerns fröjd är genom honom vår;
Kristi stridsman icke vila får
dessa viktiga tider.

KUNGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM